

Fecske Csaba SZIBÉRIA

idegen föld
nagyon idegen
látom nagyapámat ahogy
vonszolja magát a szél
jéghideg folyosóin át
kopott bajuszán komor angyalok
besűrűsödött ezüsfestéke dér
emlékek jégtáblái sodródnak
fejében az áhított otthon felé
ahol keresztkérdésekkel
nyaggatják majd nem ismervén fel
a lepusztult alakban a családtagot
gyámoltalan érvként megmutatják
neki saját sírját ahová hősi halottként
temették jelképesen évekkal előtte
és ő csak áll csontjaira szúrva bizonytalanul
a semmivé vált időben

kép | Bán Béla: Kéz és arc